

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 9. studenoga 1930.

Broj 22.

Stvarajmo katoličku savjest!

Glavna zadaća Katoličke Akcije je odgajati katolike, a da se nauče sami braniti ili pustiti, da ih se brani od svih neprijatelja. Kao što se vojnik u kadru vježba, da znade barataati oružjem, tako u našim katoličkim društvima vježbamo članove, da uistinu katolički osjećaju i djeluju. Zato nastojimo, da u njima stvaramo katoličku savjest, koja sastoji u živoj vjeri, dubokoj pobožnosti, vatreinom žaru, ustrajnoj srčanosti i temeljitom poznavanju vjerskih istina, a da budu vjerni i svjesni katolici do smrti.

Ovaj rad oko odgoja katoličke savjesti vrši se u našim katoličkim organizacijama i po školama. U školi vjeronaukom i vjerskim pobožnim vježbama; u društvima predavanjima, štampom i raznim pobožnim vježbama. Dosta se radi na ovim poljima. No treba ojačati ovaj rad, treba okupiti što više članova u naša katolička društva, jer laicizmom, koji je nažalost zahvatio dobrim dijelom našu inteligenciju i službene krugove, katolički osjećaj, jednoč tako jak u našem primorju i otocima, iza rata je nešto oslabio.

Dobra štampa će nam u tome također mnogo pomoći. Treba zato da župnik nađe u svakom selu povjerenika za dobru štampu, pak da se šire po svim našim čestitim hrvatskim katoličkim kućama katoličke novine i časopisi te pobožni i odgojni glasnici. Treba što više raširiti izdanja našega „Književnog društva sv. Jeronima“. U višim krugovima treba preporučavati apologetska izdanja „Savremenih pitanja“, što izlaze u Mostaru, te „Knjige katoličkog života“ dra Markulina i „Uzore“ za duhovni život, što izlaze u Zagrebu.

Treba raditi za obnovu u Kristu našega naroda! Materijalizam, u koji je mnoge uvalila očajna ekonomska kriza, a mlade osobito

nećudoređe, blato je to, koje nas opkoljuje i guši i iz kojega će nas izbaviti jedino potpuno i iskreno stvaranje katoličkih savjesti. Radimo dakle, uprimo svim silama, svećenici i laici, da stvaramo tu katoličku svijest i savjest u svima onima, koji se priznaju katolicima, ali su još nažalost nesvijesni članovi te velike naše organizacije, koja se zove sveta, katolička, apostolska, rimska Crkva.

Glas naših župnika svuda se ne čuje niti sluša, jer svuda se nažalost nađe „onih“, koji su katolici, ali u crkvu ne idu. Glas svoga župnika treba također da i oni čuju, jer je Isus došao, da spasi sve duše, a taj glas njihovoga pastira neka donese ovim nemarnim članovima naših župa katolička štampa te apostolska oduševljena riječ i posjet članova naših katoličkih društava. Propovijedajte svima, „u zgodno vrijeme i u nevrijeme“!

Ovaj rad oko stvaranja katoličke svijesti i katoličkih savjesti potrebit je svuda. Potrebit je i u našim biskupijama, po svim našim župama. „Proučavam točno svoju biskupiju — veli presvij. Dupare — i uzalud tražim župu, u kojoj katolička organizacija ne bi bila potrebna i moguća; župu, u kojoj ne bi prijela pogibelj za vjeru; gdje muževima i mladićima ne bi bila od potrebe organizacija; gdje nemar i indiferentizam ne napastuje katkada i dobre vjernike; gdje apostolat svećenika i dobrih svjetovnjaka ne bi trebao da se podvostruči; gdje ne bi trebalo olakšati narodu breme života ekonomskim i stručnim udruženjima bez staleških mržnja, da budu svi složni, pod sjenom Raspela, da jedan drugome pomažu...“ I mi s ovim svetim biskupom proučavamo i imamo pred očima sve naše župe šibenske i zadarake biskupije, a da ne govorimo o ostalima, pa se pi-

tamo: Ima li i kod nas župa, u kojima nije potrebit apostolat riječi i djela; gdje nijesu potrebite organizacije, jer je katolička svijest već probuđena. Ja mislim, da ih nema! A onda? Na posao dakle svi, da stvaramo katoličku svijest i katoličke savjesti u našem dragom hrvatskom narodu.

Jofe

Ljubimo iskrenost i istinu!

U radu za vjersko jedinstvo na osobiti način bismo preporučili iskrenost, koja je nad sve potrebna. Kada dva brata rade o jednoj zajedničkoj stvari, pa ako dolazi jedan drugomu neiskreno, s namjerom, da jedan drugoga prevari ili da jedan drugomu naškodi, tada sigurno ne će uspjeti u svom zajedničkom poslu, već će se njihovi odnošaji pogoršati i zaoštriti. Isto tako je kod rada za vjersko jedinstvo, do kojega se ne dolazi naglo, već tijekom vremena. Treba raditi otvoreno, iskreno i s dobrom namjerom. Istinu reći, pa makar bila i gorka, kudikamo je bolje, nego se pričinjati, laskati, iskazivati jedno, a drugo misliti i osjećati. Jer lija će jednoga dana dolijati, a tada nastaje razočaranje i ideja jedinstva gubi na svojoj privlačivosti. Kada iskreno rećemo, što osjećamo i mislimo, tada se o našim mislima daje raspravljati, govoriti, dokazivati, pobijati te se s tim bistre pojmovi, dolazi se do nekih historijskih činjenica, dolazi se do neke baze. I baš ta baza nama fali. Ona nam je nužno potrebna. Bez nje ne ćemo moći nikako naprijed.

Nastojeći naći tu bazu, taj temelj treba se čuvati osobnosti, žučljivosti, ironije i svega onoga, što drugoga vrijeđa. Pri traženju toga temelja treba se čuvati neke čudne vjerske „trpeljivosti“, koja proglašuje, da je sve isto katolička i pravoslavna Crkva. Neki misle, da ovakve izjave vode jedinstvu. Ljuto se varaju. Naglašavanjem, da je to jedna vjera, kad nije, da je to jedna Crkva, kad

nije, vodimo ljude k vjerskom indiferentizmu, a taj vodi k ateizmu ili bezboštvu.

U radu za jedinstvo treba idealnosti, ali isto toliko treba biti realan, pak uočiti dobro sve ono, što nas zapravo dijeli, stvoriti pravi pojam o tomu, proučiti to bez predrasuda, znanstveno stvar raspraviti. No pri svemu ovomu na osobiti način treba da nas vodi ljubav k istini. Stoga budimo iskreni, ljubimo istinu!

Uvijek cijenimo i poštujemo subjektivno mišljenje drugoga, i ako je možda u našim očima pogrešno. Možemo da to mišljenje pobijamo i dokazujemo svoje tvrdnje, ali nikada ne izvirgavamo ruglu i smijehu mišljenje i naziranje drugoga. Čovjek je u tomu veoma osjetljiv. Osobito kada se radi o vjerskim pitanjima. Na pr. za katolike je dogma, da je Papa nasljednik apostola Petra, namjesnik Kristov, vidljiva glava Crkve, dok je nevidljiva glava Crkve uvijek Krist. To je vjerska istina, koju svaki katolik treba da vjeruje. A sada pitajmo se: Kako se ova vjerska istina poštivala s druge strane? Koliko se nije pisalo o Papinstvu na najpogrdniji način, protivno govorilo, blatilo! Zar se s tim ne izazivlje vjerska mržnja? O Papinstvu se dade pisati i protivno katoličkom stanovištu, ali uvijek se to može da učini dostojno, ozbiljno i bez poruge. Neka i ta vlada ljubav za istinom, a ne mržnja, pa ćemo i u toj najdelikatnijoj tački doći do jedinstva.

Kako umiru progonitelji Crkve i Pape

Poznata je rečenica, da je povijest učiteljica života, a to zato, što se iz događaja ili iz života drugih ljudi crpi iskustvo nama za nauk. No ima ljudi, koji su učili povijest, ali se nijesu ništa od nje naučili. Zašto? Zaslijepljeni strahom ne vide i ne razume, da bi se moglo njima dogoditi, što se drugima dogodilo.

I danas ima onih, koji rovale proti Crkvi i Papi; koji odbacuju vjeru i dižu se proti Bogu, misleći, da će oni oboriti Crkvu, uništiti vjeru. Nesretni alijepci, koji ne vide, da sami srću u propast! Tko udara o pećinu Petrovu, ne će srušiti pećinu, nego će se sam o nju rasmrskati!

No hajdemo, da malo pabirčimo po prostranoj njivi povijesti 19 vijekova. Već je stari Laktancije u 4. vijeku bio opazio, da progonitelji

Ovo nekoliko misli neka bude bar opomena jednima i drugima, da ne stvaramo nove zapreke vjerskom jedinstvu, da ne stvaramo veće ponore, već da pripravljamo sve, da dođe i do pozitivnoga rada, koji treba da donese ploda, koji će da obilno pada sa stabla crkvenoga jedinstva na zemlju našu.

Biskup Strossmayer i starokatolici

XII.

Strossmayer veli: „Bez svete rimske apostolske Stolice i bez svetoga Oca Pape nema i ne može biti prave Crkve Božje“.

Pokojni biskup Strossmayer u svojoj poslanici od 29. IX. 1889. dalje nastavlja:

„Badava se okaljani i bezobrazni ljudi na Isusa i svetu Crkvu blatom i gnjusom iz pokvarenoga srca svoga crpenog nabacuju. Isus ostaje na vijek vijeka put, istina i život, otkupljenje i spas svijeta, a Crkva ostaje uvijek živo tijelo Isusovo i vječita zaručnica Duha Svetoga, po kojoj jedino svih darova svetoga Križa i svete smrti Isusove dionici postajemo: Sveti Otac ostaje uvijek namjesnik Isusov, nasljednik sv. Petra, glava i ugaoni kamen Crkve Božje, vrhovni pastir stada cijeloga kršćanstva, uzor i zalag vječiti onoga jedinstva u vjeri, ljubavi i uzajamnoj slozi naroda, za kojim svaka poštena duša na ovome svijetu teži.

Svaka ljaga i sramota, na Isusa, Crkvu i svetu stolicu bačena, na obraz i lice svojih hudobnih početnika pada, da im i na čelu otkrije onu rak-ranu, koju na duši svojoj nose.

Što se pak tiče dobroga naroda našega, on je očevitno narod Bogom blagoslovljen, na više opredjeljenje pozvan; samo se hoće, da vjeri i predaji otaca svojih vjeran uvijek ostane, svagda one od sebe odbija, koji mu se često puta približuju pod obličjem dobrih pastira, dok su po duši i namjeri svojoj vuci.

Ljubimo Isusa Krista, ali ljubeći Isusa Krista ljubimo isto n ljubavlju i svetu Crkvu njegovu. Tkogod ljubi Isusa Krista, taj istom ljubavlju ljubiti i slušati ima Crkvu Božju.

Ljubimo cijelom dušom i tijelom, privrženi i poslušni budimo svetoj rimskoj stolici i svetomu Ocu Papi, jer ako je, kao što jest, sveta i neoporeciva istina, da bez Crkve Božje nema Isusa, nema vjere, nema darova i plodova Božjih svetoga otkupljenja njegovoga; onda je isto tako sveta i neoporeciva istina, da bez svete rimske apostolske Stolice i bez svetoga Oca Pape nema i ne može biti prave Crkve Božje.“

Zar nije i ovo naš neumrli Strossmayer napisao baš u album naših odmetnika-starokatoličkih svećenika i njihovih sljedbenika? A oni još imaju kuraže, da blate njegovu svijetlu uspomenu: proglašujući ga starokatolikom!

svete Crkve zlo svršavaju, te napisalo djelo „O smrti progonitelja“.

Od prvih 18 progonitelja Crkve i Papa 4 svršise samoubojstvom. Nerón u 31. godini života očajnički se probode; Maksimin Erkulje se objesi; Aurelij i Hadrijan skončaše se gladom; Domacijan, Julij Maksimin, Aurelijan, Gal i Volucijan umriješe nasilnom smrću; Decij, Licinij, Valerijan i Julijan Odmetnik ili poginuše u ratu ili bjehu iza rata pogubljeni od pobjednika. Trajan umre nenadno, a misli se, otrovan; Dioklecijan poginu rekao bih više od očaja, što iza toliko krvi mučeničke nije mogao satrti kršćansku vjeru, nego je ona prodrila i u njegovu palaču; Sever umire izjeden od tuge. Galerij u-

mire rastočen od crvi u takvu smradu, da je smradom okužio cio grad. Maksimin Daja, potučen u ratu, pobježe i popi otrov, da ne bude uhvaćen živ od neprijatelja, te poslije 4 dana užasnih muka svisnu u očaju.

Sličan je bio konac i *krivovjerraca*. Šimun Vračar uzdignuvši se vrazjim čarolijama u zrak, na znak sv. križa, što ga učini sv. Petar, pade i razmrskao se. Manete svršit odrt živ, a njegovo tijelo bi bačeno za hranu psima. Opaki Arij, koji zanijekavši božanstvo Isusovo pro-uzrokova toliko zla u Crkvi, kad je u slavlju bio praćen od svojih sumišljenika, da se domogne biskupske stolice u Carigradu, osjeti boli. Odmaknuvši se, ispadoše mu crijeva kao Judi. Svi uvidješe u tome nenadnu kaznu Božju.

(Nastavit će se.)

Svjedočanstvo bezvjerca

»Bili kršćani neznam kakvi ljudi, ipak pitam: Da li je puki čovjek onaj, čiji je život zabilježen u evanđelju? Kolike li dobrote; kolike li čudoredne čistoće; kolikoga li veličanstva u njegovim načelima! Kolike li privlačive ugodnosti u njegovu naučnom sustavu! Kolike li duboke mudrosti u njegovim govorima! Kolike li prisutnosti duha; kolike li bistrine uma; kolike iskrenosti u njegovim odgovorima... Odakle li je Isus uzeo svoju nauku, koja govori o svim tako čistim i uzvišenim krepostima, kojima nas je on učio i primjerom i riječju? Ako je Sokrat živio kao mudrac i kao takav umro: onda je Isus živio kao Bog i umro također kao Bog.«

Rousseau

Igra na karte

Svagdje se igra na karte, u selu i gradu. Dođe ružno vrijeme i zima, duge noći, blagdani, dani bez posla, pa eto ljudi uhvate karte — i udri! Gdje god je to za zabavu i veselje, a gdje god je zbog strasti i novca. Nekima su „karte prešle u krv“. Zbog njih ostavljaju i najveće posle. Pri kartanju piju ružno vino, varaju jedni drugoga, grde se kao živine, psuju sve, što je sveto na nebu i na zemlji, srde se, da im se ruke i glava tresu, i mrze se na smrt. Ima strastvenih igrača, koji čitavu noć ne ida kući, zaigraju polje, kuću i sve, uvijek misleći, da će ih obogatiti. No i oni, koji dobije, sutra će izgubiti. Poslovice je stara: „Igrač kuću ne stiče“. Često se dapače dogodilo, da je igrač ubio sam sebe, kad je sve izgubio. Igre su upropastile mnoge ljude i obitelji. Đavao je igrača poticao na svakoja zla te ih upropastio na ovome i drugome svijetu.

Nitko ne smije igrati s pohlepom za novac, jer lako da postane strastven kartas i pomalo propalica. Sv. Toma Akvinski govori: „Čovjek se može gdje kad služiti poštenom zabavom za svoj odmor, ali je zloporaba grješna“. Ovo vrijedi i za igru na karte. Igrati na karte po sebi nije zlo, kad se ne igra iz pohlepe za dobit, za male novce, za

nedužnu zabavu, ako čovjek igra sa svojim parom, u svoje vrijeme i na doličnom mjestu. No nikad se ne smije igrati na hazardne igre, koje su zabranjene po prirodnom i građanskom zakonu, jer takve igre uzbuđuju vrlo žestoko strasti i vode do velikoga gubitka jednu stranku. Uopće, onaj, koji dobije novac na prevaru, jer poznaje karte ili mu netko dava znakove o kartama sulgrača i t. d., on je lupež i dužan je vratiti dobiveni novac. Lupež je i onaj, koji nagovara na igru nevještog i dobije mu ili pak „opulja“ na igri siromašnoga čovjeka, koji je dva životari.

Dakle svaki onaj, koji igra na karte, neka pazi, da se ne iskvari, da ne krade bližnjemu i Boga da ne vrijeđa. Oci obitelji neka ne dopuštaju svojoj djeci — ni mlađoj ni starijoj — da im uzimaju karte, pase skrivaju s drugima na igri, gdje čine svake nepodopštine. Neka se mladež radije igra na čistom zraku i tu se jača, ili neka radije mjesto karata u rukama drži knjigu.

D. K. S.

Razgovor IV.

Ivan: Deder pričaj, što je onaj krivovirac dalje govorio protiv Papi.

Marko: Rugao se je nami katolicima, što virajemo, da je Papa nepogrišiv, i uvirava nas, da je Papa kao svaki drugi čovik, stoga da može pogrišiti.

Ivan: Pa to i mi znamo. Samo što mi virujemo, da nas Papa ne može krivo učiti — dakle on ne može pogrišiti — kad nam kao vrhovni poglavar čitave Kristove Crkve, kao Namisnik Isusov, predlaže, što imamo virovati i što imamo činiti, da se spasimo.

Marko: A kud bismo mi svršili i kako bismo se u sumnjama snašli, kada ne bismo imali zadnju instancu suda, koja nam kaže: Tako hoće zakon, a ne drugčije.

Ivan: Eto ide naš župnik prama nami. Najbolje bi bilo, da ga zastavimo i s njim se o tomu porazgovorimo.

Župnik: Hvaljen Isus!

Marko i Ivan: Vazda budi, gospodine župniče!

Župnik: O čemu to vi raspravljate?

Marko: Doveza me se Ivan, da mu pričam, što je nekidan onaj nesrlni odmetnik govorio o sv. Ocu Papi.

Župnik: Dico moja, budite čvrsti u viri, kao sv. Petar! On je bio neuki ribar. Ni on prije dolaska Duha Svetoga nije mogao svaku razumiti, što je Isus naučavao, ali pun vire od srca je rekao Isusu: „Ti imaš riči vičnoga života. I mi virovamo i poznamo, da si ti Krist, Sin Božji!“ — Stoga nitko ne slušajte te krive proroke, koji vam pripovijaju krivu nauku, protivnu Isusovom evanđelju.

Ivan: Ne bojte se, gospodine župniče, rađe bismo se dali zaklati negoli i za dlaku otstupiti od Isusovog sv. evanđelja. Nj rado bismo slušali iz vaših ustiju, kako je dragi Isus postavio sv. Petra za nepogriješivog vrhovnog poglavara svojoj Crkvi, t. j. nami virnicima.

Župnik: Vi ste više puta čuli Isusove riči, upravljene Petru: „Pasi janjce moje i Pasi ovce moje“. Dakle po oblašćenju i nalogu Isusovom Petar ima vlast i dužnost, da s nami ravna i upravlja i da nas vodi na pašu, t. j. da nam pribavlja duhovnu hranu. A može li čovik zdravoga razuma pomisliti, da bi Bog dopustio svome Namisniku, vrhovnom pastiru svoga stada, da nam pruži otrovnu pašu, t. j. krivu nauku, koja ne bi bila u skladu sa Božjom naukom i da nas vodi strampuicom? Ne, dico moja, Duh Sveti nadahnjuje Namisnika Isusova, vrhovnog glavara svojih virnika, tako da nas on ne može zavesti u bludnju, ne može pogrišiti, kad nas uči, što imamo virovati i što imamo činiti, da se spasimo.

Marko: Pa to je jasno kao suncel

Župnik: A opet i svakó naše dite znade na pamet one riči Isusove: „... Ti si Petar (t. j. stina) i na toj stini sazidat ću Crkvu svoju i vrata paklena ne će nju nadvladati; i tebi ću dati ključe kraljevstva nebeskoga i što god budeš zavezao na zemlji, bit će zavezano i na nebesima, a što god budeš razdrišio na zemlji, bit će razdrišeno i na nebesima!“. Dakle što

je svakoj zgradi temelj, to je Petar Crkvi. Petar je otac obitelji Kristove — ključar kraljevstva Kristova, t. j. čitave Crkve Kristove. Petar ima vlast zavezati i razdrišiti, t. j. zavezati nas zakonima, naime izdati zakone, koji obvezuju sve virnike; razdrišiti nas od zakona, t. j. ukidati zakone. A može li pametan čovik pretpostaviti, da je Isus postavio labavi temelj svojoj Crkvi, da je dao ključ svoga kraljevstva nesigurnoj ruci, da ne će on sam prosvitljivati i voditi s nebesa svoga Namisnika tako, da bude u nemogućnosti izdavati krive zakone o viri i čudoređu ili ukidati one zakone, koji su neophodno potrebiti za naše spasenje?

Ivan: Tko nije slip i gluh, taj može i na prvi mah — i ako nije učen — shvatiti, kako je posve naravno, da Namisnik Kristov na zemlji ne može nitko drugi biti nego sv. Petar i njegov zakoniti nasljednik, te da vrhovni pastir Kristovoga stada, ključar Kristovoga kraljevstva, ne može krivo naučavati, ne može pogrišiti, kad uči sve virnike, što imaju virovati, a što činiti, da se spase.

„Konzultor“ Petrić na mezavu VI.

Kad je Niko Petrić tako sve to nadrobio, kad se tako prestrašio efekta Euharistijskoga kongresa u Zagrebu, tješi sama sebe na koncu i dokazuje si ili bolje reći čavlima zabija u glavu, da je na kongresu bilo malo učesnika, da je to bio zapravo diecezanski kongres zagrebačke nadbiskupije i t. d.

To svoje tješjenje završava ovim vrlo zanimivim riječima: „To je najbolji dokaz, da naš narod, i ako je religiozan, ipak nije klerikalan, a u tome ga je duhu kroz čitav svoj život odgajao i blagopokojni Stjepan Radić“.

Ne kanimo se na ovom mjestu pačati u kulturno-vjeske nazore pokojnoga Radića, jer je to dostatno osvijetljeno u našoj katoličkoj štampi. Ističemo samo to, da je jedna dosta neukusna stvar pozivati se na riječi mrtva čovjeka. Uostalom Radić je dao dobro po nosu

Niki Petriću, kad mu je kazao — kad je kod njega početkom siječnja god. 1927. prenočio — da će se Seljačka stranka baviti starokatoličkim problemom za tri godine, i to točno 1930. Petrić ne vidi, da mu se pk. Stjepan Radić ovdje narugao u svcm običajnom sarkazmu. A da je Radić danas živ, što bi istom onda kazao Petriću i drugdvjma!

Župne škole u Sjedinjenim Državama

Svuda po svijetu — osim u tiranskoj boljševičkoj Rusiji — dopušteno je katoličkim roditeljima, da otvaraju slobodne vjerske škole ili župne, kako ih zovu u Sjevernoj Americi. Katolička Crkva sjajno napreduje u Sjed. Državama, dok se pro-

testantizam raspada u svakovrsne sekte. Katolički Američani sami uzdržavaju 7.664 župne škole sa 2.201.944 učenika. Školama upravljaju redovnici i redovnice. Za ove katoličke škole sami katolici New-Yorka darivaju godišnje 311.904 dolara ili 18 milijuna dinara. Katolički Amerikanci uzdržavaju još 16 katoličkih universa, 114 stručnih universitetskih zavoda i 1.552 srednje škole. Tako katolička Crkva odgaja duh i karakter amerikanskoga naroda. A kako mi pomažemo svoje konfesionalne slobodne škole, koje se kod nas zovu privatne sa pravom javnosti, gdje vrijedni i sveti redovnici i redovnice prosvjetljuju um te odgajaju i oplemenjuju srce i duh naše djece? Protestanti imaju u Sjed. Državama 200.000 crkava, ali su ih već u god. 1929. zatvorili 60.000, jer nije bilo vjernika u njima. Protestantizam postaje lješina bez života!

Iz katoličkoga Šibenika

Apologetske propovijedi u obliku misija. Od 12. do 21. novembra t. g. uključivo vlč. o. Jacint Bellič, dominikanac, držaće u Stolnoj Bazilici Sv. Jakova svake večeri u 7 sati sljedeće apologetske propovijedi: 1. Potreba Boga; 2. Potreba vjere; 3. Oznake prave vjere; 4. Oznake prave Crkve; 5. Progonstva Crkve kroz 20 vijekova („Vrata paklena ne će je nadvladati“); 6. Bludnost odvrća od Boga i vjere; 7. Bezvjerska štampa odvrća od Boga i vjere; 8. Nerazrješivost sakramenta ženidbe; 9. Katolik djelom. Ove će se propovijedi držati iza devetnice Gospe od Zdravlja, koja će svake večeri početi u 6 $\frac{1}{2}$ sati uvečer. Iza propovijedi bit će blagoslov sa Presvetim. Na dan Gospe od Zdravlja, 21. novembra, iza lekcija, koje će početi u 4 $\frac{1}{2}$ sata ujutro, bit će prva pjevana sv. Misa u 6 sati, iza koje će se redati tihe sv. Mise. U 11 sati presvij. biskup držat će svečanu pontifikalnu službu Požju. Uvečer iza ruzarija u 7 sati bit će zadnja propovijed, a zatim će se pred izloženim Svetotajstvom pjevati Litanijske Gospine i presvijetli biskup će držati blagoslov sa Presvetim.

Blagdan sv. Martina. U srijedu 11. t. mj. slavi sv. Crkva blagdan sv. Martina. Ovaj blagdan na osobiti način proslaviće se u sjemenišnoj crkvi sv. Martina. Već u

5 sati ujutro biće lekcije, a u 6 pjevana sv. Misa. Zatim će slijediti jedna tiha u 8 sati, dok će svečana biti u 10 sati. Poslije podne u 4 $\frac{1}{2}$ sata je blagoslov sa Presvetim. — Šibenčani, osobito Varošani, sjetite se toga dana svoje dužnosti, te u ime svojih djeđova i pradjedova zahvalite se mogućem svecu na milosti i dobru, što im je udijelio, t. j. izbavio ih od ospica (boginja).

Akademija sjemeništaraca. 1. t. mj. bila je svečana akademija, koju u sjemenišnoj dvorani prirediše mladi i poletni sjemeništarci na spomen posvete svojih srdaca Kristu, Kralju srdaca, sa sljedećim programom: 1. Kralj srdaca (Proslava i predavanje) - zbori A. Šimac, VIII. r.; 2. Dođi Kraljevstvo Tvoje (V. Nikolić VII. r.) - deklamira B. Bojmić V. r.; 3. „Žrtve“ od D. Žanka - tri slike o meksičkim mučenicima; 4. Pobijedio je Krist! - deklamira I. Čuković IV. r.; 5. „Zamame mladosti“ - alegorijska igra u 1 činu. Sve točke akademije postigle svoj uspjeh, dok je posljednja upravo sve nadmašila. Krasni sujet i skladna izvedba prenijele su gledaoca časkom iz ovoga suznog dolatamo gore daleko u nebeske sfere, do prijestolja Krista Kralja. Na svemu ovomu neka je osobita čast i hvala sjem. duhovniku vlč. o. Perići, koji je i auktor ovoga zadnjeg tako lijepoga komada!

Odlikovana voštarnica Grgo Čular - Šibenik voštarski majstor i diplomirani pčelar

Izrađujem: sve vrsti svijeća, duplira, uskrasnih stojnica (cerea) sa svim urešnim znakovima, iz prvorazrednoga voska, brzo i solidno.

Preradujem: prema želji sve vrsti svijeća iz voštanih ulomaka i okapina. — Uz najpovoljnije cijene:

Prodajem: finog vrcanog meda, 80-85%, sa kaduljinog cvijeća, iz mog uzornog pčelinjaka, na malo i veliko. Med je vanredne ljekovitosti za plućne bolesti, grla, prsa, prehlade itd.

Kupujem: sve vrsti voštanih okapina, ulomaka i žutog voska.

Počasna diploma i zlatna medalja: Dubrovnik 1926.

Počasna diploma: Buma 1909
Sarajevo 1923.

Počasna diploma i srebrna medalja: Split 1925.

„KATOLIK“ izlazi svaki tjedan. — Pretplata godišnje Din 30. — Za inozemstvo dvostruko. — Oglasi po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveć. JOSO FELIČIĆ, Šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva: uprave: Šibenik, Pošt. pretinac 17. — Štampa: Pučka Tiskara, Braća Matačić, pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić